

VEZEKLÉS ÉS KÁRMA:

Az emberek *természetes igazságérzete* folytán igen régi időkre nyúlik vissza az a *tapasztalat*, hogy a jóra jó következik, míg a *gonoszságot előbb utóbb utoléri az igazság „bosszúja”*. Ebből adódóan a *bűnre szenvedés és vezeklés következik*. Azt is tudta a régidők embere (a Krisztus előtti zsidóság is), hogy az okozati törvény nem szorítkozik egyetlen földi életre, hanem több inkarnáción végig kíséri az embert, amit *bizonyos esetekben a „harmad, negyed sőt heted íziglen a fiak bűnhődnek atyáik vétkéért” formában tapasztalták meg*. E tapasztalatok részben a *természetes szellemi látásmódból*, részben *próféták és egyéb tanítók által hirdetett igazságokra épültek*, nem tudván azt, hogy harmad-, negyed-ízigleni leszármazottként *saját maguk* öltenek újra testet, hogy aztán elszenvedjék a korábban kilátásba helyezett megpróbáltatásokat. Az evangéliumokban is találunk erre való utalást. Ebben a szemléleti rendszerben (közel járva az igazság megértéséhez) *a vezekléssel a korábbi bűnök jóvátételét* (a bűnbánat külső jeleinek felöltése mellett), míg *a kármával az igazság „bosszúját” képzelték megvalósulni*. Tehát a két fogalom valós tapasztalatokon nyugodott, melyek értelmezésében erősen közrejátszott az ószövetségi „szemet szemért, fogat fogért” *természettörvény igazság szemlélete*. A szeretet Istenének *Krisztus általi kinyilatkoztatása*, majd a harmadik kijelentés szellemi tanításai megvilágították ezen igazságok lényegét, újabb fényes bizonyítékát adva a *Gondviselés bölcsességének és szeretetének*. Az „igazság bosszúja”-ként értelmezett karma valójában csak a gonoszságban megátalkodottak osztályrésze, de nem valamiféle törvényes bosszúként, hanem a más ellen elkövetett bűn saját magán való megtapasztalásaként, mint a javító-nevelés egyetlen hatásos (kényszerítő) eszköze. Az időközben jobb belátásra tért ember ugyanis megtérése, a jóban való szorgos munkálkodása által *elkerülheti* a karma szenvedve nevelő törvényét. Ily módon maga a *mai ember vezeklése sem a jóvátételt szolgálja* - hiszen nem lehet meg nem törtéنتté nyilvánítani a bűnöket - hanem a *bűnös ember tapasztalatszerző tanulását*. E kegyelmi alkalom eredményeként *alázata, Isten iránti engedelmsége fejlődik* -védelmet nyújtva a bűnök ellen. A **karma tehát Isten természettörvényének pogány látásmódja**, míg a vezeklés az ószövetségi látásmódból adódó következtetés, és mint ilyen csak egy szűk részét képezi a jóságos

Mennyei Atya hatalmas eszköztárának, melyet a megbocsátás, az adósságok részleges vagy teljes elengedése jellemez...

A föld bukott világ, és a rajta élő ember lelkek az Isten törvényéből kilépett, hulló csillagokhoz hasonló, pályát tévesztett szellemek testesülései, akiket az Igazság Törvénye saját elveik szerint engedi élni, hogy ezekből tapasztalatokat szerezve kigyógyuljanak és keressék azt az igaz jót, amely őket visszavezeti az ő Teremtő Atyjukhoz, Istenhez.

(Részlet a „Keresztény hittan útkeresőknek” c. könyvből)